

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε πραπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.45

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 23 Νοεμβρίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 47

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Ἄλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξέπληττεν ἰδιαιτέρως τὸν Τζῶν-Κόρτ, ἦτο ἡ μετὰ τοῦ βαγδδικοῦ λεξιλογίου ἀνάμιξις μερικῶν κογγικῶν λέξεων, δέκα ἢ δώδεκα. Τοῦτο δὲν ἐμαρτύρει ὅτι οἱ Βάγδδοι εἶχον ἤδη ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν πρὸς τὰς φυλάς τοῦ Οὐμπάγκη, ἡ τοῦλάχιστον μὲ κάποιον κάτοικον τοῦ Κόγγου, οὐδέποτε ἐπιστρέψαντα εἰς τὴν πατρίδα του ; . . . Ἡ ὑπόθεσις ἦτο ἄρκετὰ εὐλογος. Ἐκτὸς τούτου, καὶ μερικαὶ λέξεις γερμανικαὶ ἐξέφευγον κάποτε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Λό-Μάϊ, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὸσφ κακὴν προφοράν, ὥστε δυσκόλως ἠδύνατό τις νὰ τὰς ἀναγνωρίσῃ.

Τοῦτο ἦτο διὰ τὸν Τζῶν Κόρτ ἐντελὼς ἀνεξήγητον. Τῷ ὄντι, ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς καὶ οἱ Βάγδδοι συνεκινώνησαν ἤδη, ἦτο πιθανὸν ὅτι οἱ τελευταῖοι οὐτοὶ εἶχον ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν καὶ μὲ τοὺς Γερμανοὺς τοῦ Κάμερουν . . . Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ Ἀμερικανὸς καὶ ὁ Γάλλος δὲν θὰ εἶχον τὰ πρωτεῖα τῆς ἀνακαλύψεως. Μολονότι ὁ Τζῶν Κόρτ ὠμίλει ἄρκετὰ εὐχερῶς τὴν γερμανικὴν, δὲν ἔλαβεν εὐκαιρίαν νὰ τὴν μεταχειρισθῇ ποτέ, διότι ὁ Λό-Μάϊ δὲν ἐγνώριζεν εἰμὴ δύο ἢ τρεῖς λέξεις.

Μεταξὺ τῶν φράσεων, τὰς ὁποίας εἶχον δανεισθῇ ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ Κόγγου, τὸ Μζέλο-Τάλα-Τάλα, δι' ἧς ἐσήμαινον τὸν ἄρχοντα τῆς φυλῆς, ἦτο ἡ συνηθεστέρα. Γνωρίζομεν πόσον ἦτο μεγάλη ἡ ἐπιθυμία τῶν δύο φίλων, νὰ γίνουσιν δεκτοὶ ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ ἀοράτου Μεγαλειότητος. Κάθε φορὰν ποῦ ἐπρόφεραν τὰς τρεῖς ταύτας λέξεις, ὁ Λό-Μάϊ ἐχαμήλωνε τὴν κεφαλὴν, εἰς ἐκ-

δήλωσιν βαθυτάτου σεβασμοῦ. Ἐκτὸς τούτου, ὡσάκις ὁ περίπατός των τοὺς ἔφερε πρὸς τῆς βασιλικῆς καλύβης, ἂν ἐξεδήλουν διάθεσιν νὰ εἰσέλθουν, ὁ Λό-Μάϊ τοὺς ἐσταματοῦσεν ἀποτόμως, τοὺς ὄθει πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, τοὺς πρέτυρε δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ. Μὲ τὸν τρόπον τοῦτον τοῖς ἐδίδεν νὰ ἐννοήσουν, ὅτι οὐδεὶς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερβῇ τὴν φλιάν τῆς ἱερᾶς κατοικίας.

Λοιπὸν, τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ὀλίγον πρὸ τῆς τρίτης ὥρας, ὁ νγκόρος ἡ

νγκόρα καὶ τὸ νγκορόπουλον ἦλθον πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ Κάμη καὶ τῶν συντρόφων του.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἀξιοπαρατήρητον ἦτο, ὅτι ἡ οἰκογένεια εἶχε στολισθῇ μὲ τὰ ὠραιότερά της φορέματα. Ὁ πατήρ ἔφερεν εἰς τὴν κεφαλὴν κλῦμμα μὲ πτερὰ ἢ μήτηρ μερικὰ πράσινα φύλλα εἰς τὴν κόμην καὶ εἰς τὸν λαίμῳ περιδέ-
ραιον ἀπὸ χάνδρες· τὸ παιδίον ἐλαφρὸν περίζωμα, δεμένον περὶ τὴν ὀσφύν, «τὰ κυριακάτικά του» καθὼς εἶπεν ὁ Μζέ Οὐμπέρ.

Καὶ βλέπων αὐτοὺς, στολισμένους οὕτω καὶ τοὺς τρεῖς, ἀνέκραξε :
— Τί σημαίνει αὐτό ; . . . Μήπως τοῖς ἦλθεν ἰδέα νὰ μας κάμουν ἐπίσημον ἐπίσκεψιν ;

— Σήμερον θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο ἐορτή, ἀπεκρίθη ὁ Τζῶν Κόρτ. Πρόκειται λοιπὸν νὰ ἐορτάσουν καμμίαν Θεοότητα ; . . . Αὐτὸ εἶνε σπουδαῖον, διότι θὰ ἔλυσεν τὸ ζήτημα τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος.

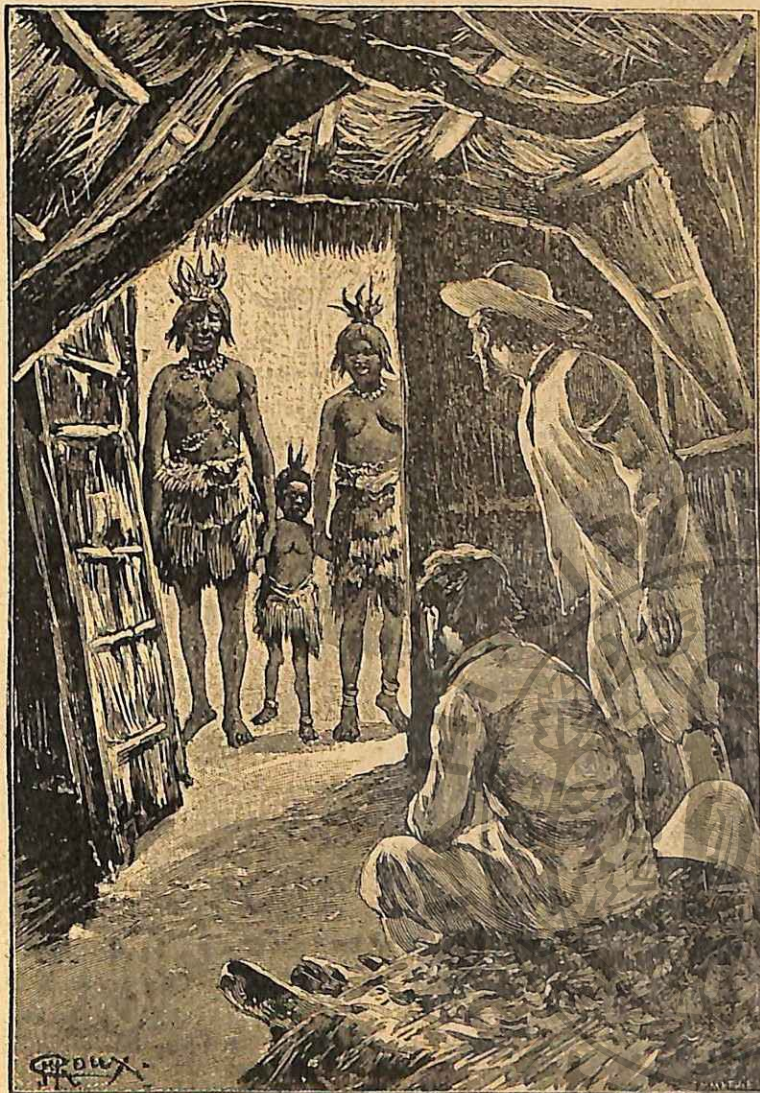
Πρὶν τελειώσῃ τὴν φράσιν του, αἱ λέξεις αὐταὶ τοῦ Λό-Μάϊ ἦλθον ὡς ἀπάντησις :

— Μζέλο-Τάλα-Τάλα.

— Ὁ Μπάρμπ-Κα-Θρέπτης ! μετέφρασεν ὁ Μζέ Οὐμπέρ.

Καὶ ἐξῆλθε τῆς καλύβης, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν Βάγδδων διήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Πλήρης ἀπογοήτευσις, διότι ὁ Μζέ Οὐμπέρ δὲν εἶδεν αὐτὴν τὴν σκιάν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ! Ὁ

τωσδήποτε έδεδιχόθη ότι τὸ Νγκάλα εὐρίσκειτο εἰς κίνησιν. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη συνέρρεε πλῆθος τόνον φειδῶν καὶ τόνον στολισμένον, ὅσον καὶ ἡ οἰκογένεια Λὸ-Μάϊ. Ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἄλλοι ἐβάδιζαν σοβαρῶς πρὸς τὴν δυτικὴν ἐσχατιάν τοῦ χωρίου, ἄλλοι ἐκρατοῦντο ἐκ τῶν χειρῶν ὡς χορευταὶ συρτοῦ, ἄλλοι ἐπληθύνοντο ὡς πίθηκοι ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον.

— Κάτι ἐκτακτὸν συμβαίνει! ἐδήλωσεν ὁ Τζὼν Κόρτ, σταματῶν παρὰ τὴν φλιάν τῆς καλύβης.

— Ὅα ἰδοῦμε, ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

Καί, ἐπανελθὼν πρὸς τὸν Λὸ-Μάϊ :

— Μζέλο-Τάλα-Τάλα ; ἐπανελάθεν ἐντόνως καὶ ἐρωτηματικῶς.

— Μζέλο Τάλα-Τάλα ! ἀπήντησεν ὁ Λὸ-Μάϊ, σταυρόνων τὰς χεῖρας καὶ κλίγων τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐσχηματίσαν τὴν ἰδέαν, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου μετέβαιναν νὰ χαιρετήσουν τὸν ἀόρατον βασιλέα των, ὁ ὅποιος δὲν θὰ ἐβράδυε βεβαίως νὰ παρουσιασθῇ ἐν ὅλῃ τοῦ τῆ δόξης.

Ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ, αὐτοὶ δὲν εἶχον ἐπίσημα ἐνδύματα νὰ φορέσουν. Εἶχον ἀπομείνῃ μὲ τὴν κυνηγετικὴν των στολὴν, ἀρκετὰ τριμμένην καὶ ἀρκετὰ λερωμένην, καὶ μὲ τὰ ἀσπρόρουχά των, τὰ ὅποια διετήρουν ὅσῳ τὸ δυνατόν καθαρά. Κατὰ συνέπειαν, κανένα στολισμὸν δὲν ἤμπορουν νὰ κάμουν πρὸς τιμὴν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, καί, ὅταν ἡ οἰκογένεια Λὸ-Μάϊ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς καλύβης, τὴν ἠκολούθησαν ὡς ἦσαν, μετὰ τοῦ Λάγκα.

Ὅσον διὰ τὸν Κάμην, ἐπειδὴ δὲν εἶχε καμμίαν ὄρεξιν νὰναμιχθῇ μὲ τὸ ἀγελαῖον ἐκεῖνο πλῆθος, «ἐμεινε μόνος εἰς τὸ σπῆτι.» Ἐκεῖ ἡσχολεῖτο ταξιδεῖων τὰ σκεῦη, ἐπιβλέπων τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ γεύματος, καθαρίζων τὰ πυροβόλα ὅπλα. Ἐπρεπε νὰ τα ἐγγὺς ἐτοιμαζοῦν διὰ καθὲ ἐνδεχόμενον, διότι ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ γίνῃ χρῆσις αὐτῶν.

Ὁ Τζὼν Κόρτ λοιπὸν καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἠκολούθησαν τὸν Λὸ-Μάϊ διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ ἀναστάτου Νγκάλα. Ὅδοί, κατὰ τὴν ἀκριβὴ σημασίαν τῆς λέξεως, δὲν ὑπῆρχον. Αἱ καλύβαι ἦσαν ἐσπαρμέναι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀτάκτως, ἀκολουθοῦσαι τὴν διάταξιν τῶν δένδρων, ἢ μᾶλλον τῶν κορυφῶν, αἱ ὁποῖαι τὰς ἐστήριζαν καὶ τὰς ἐσκίαζαν.

Τὸ πλῆθος ἦτο ἀρκετὰ πυκνόν. Χίλιοι τοῦλάχιστον Βάγγδοι διευθύνοντο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Νγκάλα, ὅπου ὑπῆρχεν ἡ βασιλικὴ καλύβη.

— Ὅμοιάζουν ἐντελῶς μὲ πλῆθος ἀνθρώπων, παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Τὰ αὐτὰ ἀκριβῶς κινήματα, αἱ αὐταὶ χει-

ρονομίαι πρὸς ἐκφρασιν χαρᾶς, αἱ αὐταὶ κρυφαί.

— Οἱ μορφαῖοι ὅμως, προσέθεσεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, συνδέουν τοὺς πρωτογενεῖς αὐτοὺς μὲ τὰ τετράχειρα !

Τῷντι, οἱ Βάγγδοι, οἱ συνήθως σοβαροὶ καὶ ἐπιφυλακτικοί, οὐδέποτε ἐδείχθησαν τόνον ζῶηροί, τόνον διαχυτικοί, τόνον σπάταλοι εἰς μορφαίους. Ἀλλ', ἐξηκολούθουν νὰ δεικνύουν τὴν αὐτὴν ἀνέξηγην ἀδιαφορίαν πρὸς τοὺς ξένους, πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν ἐφαίνοντο δίδοντες τὴν παραμικρὰν προσοχήν, — προσοχήν, ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἀρκετὰ αὐθάδης καὶ ὀχληρὰ παρὰ τοῖς Δένκας, τοῖς Μομπουτού καὶ ταῖς ἄλλαις φυλαῖς τῆς Ἀρρικῆς. Τοῦτο δὲν ἦτο βέβαιον πολὺ «ἀνθρώπινον» !

Μετὰ μακρὸν περίπατον, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ ἐφθασαν εἰς τὴν μεγάλην πλατείαν τοῦ Νγκάλα, τὴν ὁποίαν περιέφραττον τὰ τελευταῖα πρὸς δυσμὰς δένδρα. Ἐκεῖ εὐρίσκειτο τὸ βασιλικὸν Ἀνάκτορον, διαφανόμενον ἐν τῷ μέσῳ κλάδων καὶ φυλλωμάτων. Πρὸ αὐτοῦ ἦσαν παρατεταγμένοι οἱ πολεμισταί, πάνοπλοι, φοροῦντες δέρματα ἀντιλόπης δεμένα μὲ κισσοῦς, καὶ ἀντὶ κράνους, κεφαλὰς κερασφόρων ζῴων. — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τοὺς ἐκάμνε νὰ ὁμοιάζουν μὲ ἀγέλην. Ὁ ἀρχηγὸς Ράτζη, φορῶν κεφαλὴν βουβάλου, μὲ τὸ τόξον ἐπ' ὤμου, τὸν πέλεκυν εἰς τὴν ζώνην καὶ τὸ ρόπαλον εἰς τὴν χεῖρα, ἔστατο πρὸ τοῦ βαγδδικοῦ στρατοῦ.

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ βασιλεὺς ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ στρατεύματά του.

— Καὶ ἂν δὲν ἐξέλθῃ, ὑπέλαθεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, σημαίνει ὅτι οἱ πιστοὶ τοῦ ὑπῆκοι οὐδέποτε τὸν βλέπουν. Αὐτὸ βέβαιον τοῦ διδοὶ γόητρον καὶ κάμνει νὰ τὸν λατρεύουν ἀκόμη περισσότερον. Καὶ ὁ Θεὸς ἐπίσης εἶνε ἀόρατος.

Τότε ἐστράφη πρὸς τὸν Λὸ-Μάϊ καὶ διὰ νεύματος τῷ ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν ταύτην :

— Ὁ Μζέλο-Τάλα-Τάλα θὰ ἐβγῇ ἔξω ;

Ὁ Λὸ-Μάϊ ἀπήντησε διὰ νεύματος καταφατικοῦ, ὡς ἂν ἤθελε νὰ εἴπῃ :

— Ναί . . . ἀργότερα.

— Ἀδιαφορὸν, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, φθάνει νὰ μας ἐπιτραπῇ νὰτενίσωμεν ἐπιτέλους τὸ σπῆτον τοῦ μούτσου !

— Ἐν τῷ μεταξύ, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ, ἂς μὴ χάσωμεν τίποτε ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέαμα.

Τὸ μέσον τῆς πλατείας, ἐντελῶς ἐλεσθέρων ἀπὸ δένδρα, εἶχεν ἔκτασιν ἡμίσεως περίπου ἐκταρίου. Τὸ πλῆθος συνέρρεεν ἐδῶ, μὲ σκοπὸν βέβαιον νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐορτὴν, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ ἀνώτατος Ἀρχὼν θὰ παρουσιάζετο εἰς τὴν φλιάν τοῦ Ἀνα-

κτόρου του. Καὶ τότε τί θὰ ἐκμύναν ἄρ' γε ; . . Ὅα ἐπιπτον πρηνεῖς ἐνῶπιόν του ; Ὅα τὸν ἐπροσκυνούσαν, ὅα τὸν ἐλάτρευαν ὡς Θεόν ;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΦΙΛΗΝ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 363)

Ἡ κυρία Ἀγγελόπουλου, ὑπανδρεύσασα ὅλας τῆς τὰς θυγατέρας καὶ μεῖνασα μόνη, εἶχε δεχθῇ νὰποτελέσῃ μέλος μιᾶς Ἑκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς, χωρὶς νὰ προβλέπῃ τὰς συνεπείας, τὰς ὁποίας ἡ ἀπόφασίς αὕτη θὰ εἶχεν ἐπὶ τοῦ βίου της. Καὶ ἤδη, μετὰ πενταετῆ δράσιν, ἐδίδεπε ναυδάνωνται καθημερινῶς αἱ φροντίδες, αἱ ὁποῖαι ἐν μέρει ἐπεβάλλοντο ἄρ' ἐαυτῶν εἰς τὸν νοῦν της καὶ εἰς τὴν καρδίαν της.

Ἐξετάζουσα τὰ πτωχὰ παιδιά τοῦ Σχολείου, τὸ ὁποῖον ἐπροστάτευε, παρετήρησεν ὅτι πολλὰ ἐξ αὐτῶν ὑπέφεραν ἀπὸ τὴν ἑλλείψιν ἀέρος καθαροῦ καὶ καλῆς τροφῆς, καὶ ὅτι ζῶντα πάντοτε εἰς ἀνθυγιεινὰ οἰκήματα, εἰς στενοὺς δρόμους, εἰς σκοτεινὰς καὶ θυδῶδες αὐλὰς, ἀνεπτύσσοντο κχεκτικὰ καὶ ἀδύνατα.

Κατ' ἀρχὰς ἐστειλε δι' ἐξόδων τῆς τριᾶς παιδάκια ὅρκα νὰ εἰς μίαν μακρινὴν ἐξοχὴν. Ἐπανήλθον ἀπὸ ἐκεῖ μεταμορφωμένα, μὲ ροδοκόκκινα πρόσωπα, μὲ σημαντικὴν αὐξήσιν τοῦ βάρους των, μὲ ὄρεξιν τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶχον γνωρίσῃ. Τοῦτο ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ συστηματοποιηθῇ ἡ ἀποστολὴ τῶν ἀσθενικωτέρων παιδιῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν, κατὰ τὸς διακοπὰς, καὶ πολλὰ κυρία κατέβαλλον ἀπὸ κοινοῦ τάπαιτούμενα χρήματα. Ἐπειτα παρετήρησεν, ὅτι τὰ περισσότερα τῶν προστατευόμενων παιδιῶν δὲν εἶχον ἐπαρκῆ καὶ κατάλληλα ἐνδύματα, καὶ ἡ κυρία Ἀγγελόπουλου ἔδρυσεν ἐν Ἐργαστήριον ὑπὲρ τῶν μικρῶν ἀπόρων.

Πολλὰ κυρία ἐμοιράσθησαν κατ' ἀρχὰς τὴν ἐργασίαν, ἀλλ' ὁ ζήλός των βαθμὸν κατέπεσεν, ἡ δὲ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς μετ' ὀλίγων εὐρέθη σχεδὸν μόνη καὶ ἀβοήθητος. Αὕτη συνέλεγε τὰς πληροφορίες περὶ τῶν πτωχῶν παιδιῶν, αὕτη ἐκράτει τὴν ἀλληλογραφίαν μὲ τοὺς χωρικοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐστελλε τὰ ἀσθενῆ, αὕτη ἐφρόντιζε περὶ τῆς διανομῆς τῶν ἐνδυμάτων, καὶ αὕτη ἀκόμη ἐμάζεψε τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα. Αἱ δυνάμεις τῆς γηραιᾶς κυρίας μόλις ἐπῆρουν διὰ τὰς πολλαπλὰς αὐτὰς φροντίδας, καὶ ἂν κατεγίνετο καὶ εἰς τὴν ἀνθοκομίαν, τὸ ἔκαμνε διὰ νὰναπαύῃ ὀλίγον τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρά της, τὴν κουρασμένην ἀπὸ τὸ γράψιμον.

Τὴν ὠρισμένην ὥραν, ἡ κυρία Ἀγγελόπουλου ἐπεσεκέφθη τὴν κυρίαν Παυ-

λίδου. Αὕτη, πρὸς τὴν ὁποίαν τὸ κοράσιον εἶχεν ἀνακοινώσῃ τὴν αἰνιγματώδη πρότασιν τῆς γηραιᾶς κυρίας, ἐνόησε μὲν εὐθὺς περὶ τίνος πρόκειται, ἀλλὰ δὲν ἤξευρε καὶ τί εἰδους ὑπηρεσίας ἤμπορουν νὰ προσφέρῃ μικρὰ βοήθης, χωρὶς πεῖραν . . .

Ἐπηρεσίας παντὸς εἶδους, ἀγαπητὴ κυρία, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἀγγελόπουλου. Καὶ ἡ πρώτη θὰ εἶνε, ὅτι θὰ μου χορηγῇ κάποτε τὴν συντροφίαν της, ὅτι θὰ γίνῃ ἡ μικρὰ μου φίλη. Εἶνε στιγμαί, ποῦ ἔχω μεγάλην ἀνάγκην συντροφιάς : μία καλὴ συνομιλίαν, ἐκμυστηρεύσεις χαριτωμέναι ὅπως αἱ πρωῒναι τῆς Μαρίας, θὰ ὠφελοῦσαν πάρα πολὺ μίαν ἐρημνὴν γῆρᾴ, ἡ ὁποία κινδυνεύει νὰ γίνῃ παράξενη ἀπὸ τὴν μοναξιάν της.

Ἡ κυρία Παυλίδου ἠθέλησε νὰ κάμῃ ἐν φιλοφρόνημα ἄλλ' ἡ κυρία Ἀγγελόπουλου τὴν διέκοψεν ἀμέσως :

— Ὅχι, ἀγαπητὴ μου κυρία, ὅχι : κολακείας ! Σὰς ἐξομολογοῦμαι εἰλικρινῶς ὅτι ἐρχομαι 'εἰς τὸ σπῆτι σας ὡς ἱκέτις . . . Αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἡ γραμματεὺς μας ἀπουσιάζει καὶ ἔχω πάρα πολλὰς ἐργασίας. Ἄν ἡ δεσποινὶς Μαρία, ἡ ὁποία μού φαίνεται κάπως στενωχωρημένη ἀπὸ τὴν ἀργίαν, ἤθελε νὰ μου χορηγήσῃ καὶ κάποια ὑλικὴν βοήθειαν, θὰ τὴν εὐγνώμονοῦσα πολὺ. Ἡ γραφικὴ ἐργασία, ξεῦρετε, δὲν μας λείπει ποτέ : πάντα θὰ χρειασθῇ νὰ σταλῇ καμμίαν ἐγκύκλιον, νὰ ἐτοιμασθῶν φάκελλοι, νὰ γραφοῦν διευθύνσεις, νὰ κολληθοῦν γραμματῶσμα, νὰ γίνωνται ἀντίγραφα . . .

— Ἡ Μαρία μου ἔχει ἀρκετὰ ἀσχολίαν γράψιμον, καὶ ἡ ὀρθογραφία της δὲν εἶνε ἄμειπτος . . .

— Ἡ ὀρθογραφία τῶν χωρικῶν, μὲ τοὺς ὁποίους ἀλληλογραφοῦμεν, δὲν εἶνε καλλιτέρα . . . Μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι θάλω νὰ μεταβάλω τὴν ἀγαπητὴν μας Μαρίαν εἰς γραφομηχανήν ! . . Αἱ Κυρίαί τῆς Ἐπιτροπῆς ἔχουν μεγάλην σχέδιαν : θὰ κόμουν Λαχεῖον, Ἀγοράν, Παιδικὴν ἐορτὴν . . . Τὸ πρᾶγμα δὲν ἀπεφασίσθη ἀκόμη ὀριστικῶς : τὸ μόνον βέβαιον εἶνε, ὅτι θὰ συνέλθουν πολλὰ κοράσια καλῶν οἰκογενειῶν, καὶ θὰ ἐνδύσουν κοῦκλες καὶ θὰ κάμουν διάφορα χειροτεχνήματα. Ὅα λάβῃ μέρος καὶ ἡ Μαρία, καὶ θὰ κάμῃ λαμπρὰς γνωριμίας : τίποτε δὲν συνδέει τόνον, ὅσον ἕνας ἐυγενὴς σκοπός, μίαν κοινὴν προσπάθειαν.

Ἐπειτα . . . μὲ συγχωρεῖτε ποῦ φαίνομαι σάν νὰ σας κάμνω μάθημα . . . ἀλλὰ ἤθελα νὰ σας προτείνω, ἀγαπητὴ μου κυρία, νὰ γνωρισθῇ ἡ κόρη σας μὲ παιδιὰ ὀλιγώτερον εὐτυχῇ, ὀλιγώτερον χαϊδεμένα ἀπὸ αὐτὴν. Μετανοῶ καθ' ἡμέραν καὶ λυποῦμαι, ποῦ δὲν ἤμπορεσα νὰ συμπληρώσω τὴν ἀνατροφὴν τῶν θυγατέρων μου, διεγείρουσα τὴν συμπάθειάν των πρὸς τοὺς ἀποκλήρους τοῦ κό-

σμου τούτου, διὰ τῆς προσωπικῆς μὲ αὐτοὺς γνωριμίας. Ἐξ ὅσων ἤκουσατὸ πρῶτ' ἀπὸ τὴν Μαρίαν, ἐνόησα ὅτι περὶ τὴν ζῶν τῆς μόνον μὲ μαθήματα καὶ μὲ διασκεδάσεις : καὶ τὴν πού τῆς ἐλεῖψαν αἱ φίλαι της, εἶνε στενωχωρημένη καὶ μελαγχολικὴ δὲν ἤξευρε εἰς τί νὰφοσιωθῇ . . .

Ἡ κυρία Παυλίδου, ἡ ὁποία ἤκουσε τὴν μακρὰν αὐτὴν ὁμιλίαν μὲ ζῶηρον ἐνδιαφέρον, ὠμολόγησεν ὅτι τῷντι δὲν εἶχε σκεφθῇ ποτὲ νὰναπτύξῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ φιλανθρωπικὰ αἰσθήματα τῆς κόρης της, προσέθεσε δὲ ὅτι καὶ αἱ δύο θὰ ἦσαν πολὺ εὐτυχεῖς νὰ καταταχθοῦν εἰς τὸν μικρὸν στρατὸν τῆς εὐπορίας, τὸν ἔχοντα ἀρχηγὸν τὴν κυρίαν Ἀγγελόπουλου . . .

— Λοιπὸν, εἶπεν αὕτη, ἰδοὺ τί σας προτείνω : Τὸ προσεχὲς Σάββατον, δηλαδὴ μεθαύριον, πρόκειται νὰ στείλωμεν δεκατέσσαρα κορίτσια εἰς τὴν ἐξοχὴν. Δὲν εἶχαμεν χρήματα, παρὰ μόνον διὰ δώδεκα : ἐλάδαμεν ὅμως μίαν δωρεὰν διὰ δύο ἀκόμη, καὶ αἱ προσφοραὶ θέσειον εἰς τὴν ἐξοχὴν ὑπερβαίνον τὰς αἰτήσεις μας. Πρόκειται λοιπὸν νὰ ἐκλεξώμεν μετὰ τῶν ὑποψηφίων κορασίων, δύο ποῦ νὰ ἔχουν τὴν μεγαλητέραν ἀνάγκην ἐξοχῆς. Μοῦ ἐτύχησαν μίαν Κατρίναν Βιόννη, ἡ ὁποία ἔκμειν ἕνα μῆνα τὸ καλοκαίρι εἰς τὸ Μαρούσι, ἀλλὰ προσεδιήθη φέτος ἀπὸ βρογχίτιδα καὶ εἶνε πάλιν πολὺ ἀδύνατη : ἐξ ἄλλου μού ἔκαμιν αὕτησιν διὰ μίαν Ἰουλίαν Βαρνᾶ, κόρην χήρας πτωχότητος. Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάγω σήμερον νὰ εἰδοποιήσω τὰς μητέρας, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦν ἀρκετὰ μακρὰν, καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα ἐπείγει. Δὲν νομίζετε, ὅτι ἡ Μαρία σας θὰ εἶχε μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ φέρῃ αὕτη εἰς τὰ δύο κοράσια μίαν εἰδησιν τόσο καλὴν ; Περιττὸν νὰ σας εἴπω, ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος : τὰ σπῆτια, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπισκεφθῇ ἡ κόρη σας, εἶνε καθαρά καὶ εὐπρεπῆ.

Ἡ κυρία Παυλίδου ἀπήντησεν, ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ ὀδηγήσῃ τὴν Μαρίαν εἰς τὴς Κατρίνας καὶ εἰς τὴς Ἰουλίνας. Ἐμεινεν μόνον νὰνακοινώσῃ εἰς τὸ κοράσιον αἱ προτάσεις τῆς κυρίας Ἀγγελόπουλου. Ἡ χαρὰ τῆς τελευταίας ταύτης ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν εἶδε μὲ πόσῃ εὐγνωμοσύνῃ τὸ κοράσιον τὰς ἀπεδέχθη.

— Ὡ, κυρία, ἀνέκραξεν ἡ Μαρία, τί καλὴ πού εἶσθε νὰ με θέλετε διὰ φίλην σας ! Καὶ τί εὐτυχῆς ποῦ θὰ εἶμαι νὰ σας βοηθῶ ! Καὶ πόσον προτιμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτὰ τὰ καλὰ κορίτσια, παρὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Χοροδιδασκαλεῖον, ὅπου δὲν γνωρίζω καμμίαν, καὶ κατὶ παιδιὰ ἀγενῆ μοῦ εἶπαν ὅτι μιᾶς ἐ π α ρ χ ι ὠ τ ι κ α !

Μ' ὅλα ταῦτα, ἡ Μαρία ἠσθάνθη πολὺν ἀμνηχανίαν, ὅταν εὐρέθη εἰς πτωχί-

κὸν ἰσόγειον οἶκημα, εἰς μίαν αὐλὴν τῆς ὁδοῦ Ἀραχωῆς, ἀπέναντι τῆς κυρίας Βιόννης καὶ τῶν θυγατέρων της, αἱ ὁποῖαι κατεγίνοντο καὶ αἱ τρεῖς ράπτουσαι. Βεβαίως δὲν θὰ ἐτόλμα νὰνοίξῃ τὴν ὁμιλίαν, ἂν ἡ κυρία Παυλίδου δὲν ἤθελε διευκολύνῃ τὸ πρᾶγμα, μὲ μίαν τῆς φράσιν περὶ τῆς κυρίας Ἀγγελόπουλου. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο, τὰ πρόσωπα ἡστράψαν.

— Κάποια καλὴ εἰδησις, βέβαια ! εἶπεν ἡ μητέρα.

Μόλις ἡ Μαρία ἀνῆγγειλε τὴν «καλὴν εἰδησιν», ἕνα κορίστακι μελαγχρονόν, πολὺ ὠχρὸν καὶ πολὺ ἰσχνόν, ἐπετάχθη ἀπὸ τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ ἐφώνησε :

— Ὡ, δεσποινίς ! ἀλήθεια θὰ με ξανατεῖλον 'εἰς τὴν ἐξοχὴν ; Καὶ ποῦ ; Σὲ τί μέρος ; σὲ ποῖο σπῆτι ; ξεῦρετε ;

— Νομίζω, στὴν ἴδια οἰκογένειαν, ποῦ σὰς εἶχε καὶ τὸ περασμένο καλοκαίρι.

— Ὡ, τί χαρά ! τί χαρά ! Ὅα τρώγω μαῦρο ψωμί, καὶ φρέσκα αὐγά, καὶ ὠραῖο γάλα ! Ὁ Μπαρμπα - Χρήνης θὰ μὲ πέρνῃ μαζί 'του 'εἰς τὸ δάσος. Ὅα βοηθῶ τὴν κυρά-Ἀλεξάνδρα νὰρμεγῇ τὰς ἀγελάδας, καὶ θὰ φυλάγω τὰς γίδες μαζί μὲ τὴν Κρουστάλλω !

Καὶ ἡ Κατρίνα ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ μέσα εἰς τὸ στενὸν δωμάτιον.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς ΔΙΑΠΛΑΣΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΑΤΙΝΑ Σ. Ν. ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Βραβευθεῖσα

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ποιμενίς τῆς Δίφνης εἰς τὸν 71ον Διαγωνισμὸν Ἀσκήσεων, καὶ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀριστοκράτεις 'Ρομανίς εἰς τὸν 73ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.

[Ἰδε φυλλ. 38 καὶ 45, σελ. 302 καὶ 358.]

ΟΙ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΙΑΣ

Δύο ταξειδιῶται, συνοδοιποροῦντες, ἐφιλονέκησαν.

— Πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχα φθάσῃ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου, ἔλεγεν ὁ ἕνας, ἂν δὲν μ' ἐμπόδιζε σύντροφος ὁκνὸς σὺν καὶ σέ.

— Τί θέλεις νὰ 'πῆς; ἀπήντησεν ὁ ἄλλος· ὅτι δὲν περιπατῶ γρήγορα; Τότε λοιπὸν θάγνοίς ὅτι πολὺν καιρὸν ἤμουν ἐν τῶν δρομέων τοῦ Ραγιά τῆς Μαϊσσούρας.

— Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἀπὸ τότε μετεβλήθης πολὺ. Καὶ ὁμοιάξεις μὲ τὴν χελῶνα ποῦ θέλει νὰ παραβῇ 'στὸ τρέξιμο μὲ τὸ ἐλάφι!

Τότε ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν ἀγῶνα δρόμου, κ' ἐφώνησαν ὡς μάρτυρα ἓνα Παρίαν, ὁ ὁποῖος ἔκοπτε χόρτον ἐκεῖ πλησίον.

"Ἐπειτα, ἂφ' οὗ ὦρισαν ὡς τέρμα μίαν ταμαρινέαν, εἰς ἀπόστασιν διακοσίων ἕως τριακοσίων βημάτων, ἀπέθεσαν κατὰ γῆς τοὺς βαρεῖς τῶν σάκκους καὶ ἐξέκίνησαν τρέχοντες.

Τοῦτο ἰδὼν ὁ Παρίας, ἤρπασε τὸ πολύτιμον φορτίον κ' ἐξηφανίσθη εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους.

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 364.)

Ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας, ἡ ἀγαθὴ Δομένικα (Κυριακή), κατελήφθη σχεδὸν ὑπὸ φρενιτιδός. Διότι τὸ τσοκανικὸν κρασάκι, τὸ ὁποῖον ἐφυλάσσετο εἰς μικρὸν βαρέλιον, ἦτο προωρισμένον μόνον διὰ τὸς μεγάλας πατριαρχικὰς ἐορτάς, γάμους ἢ βαπτίσια, οἱ δὲ πτωχοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐθεωροῦσαν ὡς μέγα γεγονός εἰς τὴν ζωὴν τῶν τὸ νὰ πιῶν ὀλίγον κρασί.

Τὸ ζεστόν ποτόν, κομισθὲν μὲ ὄλον τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμόν, ἔδωκεν ὀλιγὴν δύναμιν εἰς τὸν Βαλεντίνον, ὁ ὁποῖος ἠμπόρεσεν ἐπιτέλους νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς φιλοξενούντας αὐτὸν καὶ νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν γέρω-Δορέντζον.

Καὶ οἱ δύο ἤξευραν ὀλίγα ἰταλικά, καὶ κατέβαλλον ἀμοιβαίως προσπάθειάς διὰ νὰ συννενοηθοῦν. "Οταν ὁ ἀγαθὸς γέρων ἔμαθεν, ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι νέοι ἤλθον ἀπὸ τὴν Βρετάνην καὶ ὅτι ἤθελαν νὰ θερίσουν εἰς τὰς "Ἀλπεῖς, ἡ ἐκπληγὴς τῶν ὑπῆρξε μεγάλη.

— Σιτάρι! ἀνέκραξε· 'στὸν τόπον μας μόλις καὶ μετὰ βίας φυτρώνει, ὅπου ἡ Θεῖα Πρόνοια ἠδούκησε νὰ βάλῃ ὀλίγον χῶμα εἰς τὰ κοιλώματα τῶν βράχων! Οἱ χωρικοὶ μας δὲν ἔχουν ἀναγκὴν ἀπὸ βοήθειαν διὰ νὰ κάμουν τὸν θερισμόν, καὶ ἀντὶ νὰ μισθόνουν ὑπὲρ-

τας, πηγαίνουν αὐτοὶ καὶ μισθώνονται εἰς ἄλλους. "Ἐχω δώδεκα υἱούς· ὅλοι ἐργάζονται εἰς τὴν Λομβαρδίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν. Μιμηθῆτέ τους, φίλοι μου, καὶ καταβῆτε ἀπὸ αὐτὰ τὰ βουνά. Γυρίσετε 'στὴν πατρίδα σας... Ὁ δρόμος εἶνε πολὺς, ἀλλὰ ἐδῶ θὰ πεθάνετε χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὸν κόπο καὶ ἀπὸ τὴν πείνα... Ἀφοῦ ἀναπαυθῆτε ἀκόμη μιὰ μέρα 'στὸ σπίτι μου, θὰ καταιδούμε καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὴν πεδιάδα, μὲ τὸ μουλάρι μου. Ἐκεῖ θὰ σας εὐχρηθῶ καλὸ ταξίδι, καὶ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!

Τὴν μεθεπομένην, ὁ Βαλεντίνος καὶ ὁ Γιαννιός, ἂφ' οὗ ἐφίλησαν τὸ χέρι τῆς ἀγαθῆς γράας Δομένικας, ἀνεχώρησαν συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ φρονίμου γέροντος καὶ τῆς στακτερῆς ἡμιόνου, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ τοὺς φέρῃ ἐπὶ τῶν νώτων τῆς ἐκ περιτροπῆς. "Οταν ἐπερνοῦσαν πάλιν ἀπὸ τοὺς δρόμους ἐκείνους, ὅπου ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν του, ὁ Βαλεντίνος ἀπεθαύμαζε τὴν ὠραϊότητα τῶν "Ἀλπεων, αἱ ὁποῖαι παρουσίαζον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του μεγαλοπρεπὲς πανόραμα ἀπὸ βουνὰ καὶ ἀπὸ δάση.

"Ἄλλ' ὁ Γιαννιός ἔμενε ἀναίσθητος πρὸς τὰς καλλονὰς τοῦ τοπίου, διότι ἡ τελευταία ἐκείνη περιπέτεια εἶχεν αὐξήσῃ τὴν κατὰ τῶν βουνῶν ἐχθρὰν του. Καὶ τώρα εἴπερ ποτε κατηρᾶτο τοὺς γελοίους ἐκείνους ὕβους, τοὺς ὁποίους ἐπενόησε βέλαια ὁ Διάβολος, διὰ νὰ καταστρέφῃ τὴν ἀποψιν καὶ νὰ παραβλάπτῃ τὴν συγκοινωνίαν... Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Βαλεντίνος ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἡμιόνου, ὁ δὲ Γιαννιός ἐθώπευε τὰ νώτὰ τῆς, ὁμιλῶν οὕτω:

— Ὁ γέρος που ἔρχεται κατόπι μας, καὶ που μποροῦμε νὰ ποῦμε γι' αὐτὸν ἐλεύθερα, γιατί δὲν σκαμπάζει γρὺ ἀπὸ γαλλικά, δὲν ἔχει, κύριε, κα-

λὴ καρδιά, δὲν εἶνε ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ ἀδελφοῦ Εὐτυχίου; Λέτε, κύριε, νὰ παντῆσώμε καὶ ἄλλους τέτοιους;

— "Οχι, Γιαννιέ, δὲν πρέπει νὰ το ἐλπίζωμεν! ἀπήντησε στενάζων ὁ Βαλεντίνος.

— Κύριε, συλλογιζομαι ἓνα πρᾶγμα: οἱ χωρικοὶ τῆς Λομβαρδίας εἶνε ἀρκετὰ πλούσιοι· ἡ γῆ τῶν εἶνε παχειά, ἡ ἀποθήκεις τῶν εἶνε μεγάλες καὶ γεμάτες. Καὶ ἔμω, πουθενὰ δὲν ἀπαντήσαμεν ἓναν ἄνθρωπο καλὸ καὶ εὐπλάγῃ...

παντοῦ μᾶς ἐδέχοντο μὲ βρισιὰς καὶ μᾶς ἐγύρευαν λεπτὰ. Μόνον ἐδῶ, 'στὰ ἄγρια βουνά, 'στὸ φτωχικὸ σπιτάκι ἐνὸς γέρου, βρήκαμε λίγη καρδιά, λίγη ἄνεσι καὶ παρηγοριά... Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό, Κύριε;

Ὁ Βαλεντίνος ἐσκέφθη πῶς νὰ ἐξηγητῇ αὐτό, δὲν ἤνρηε τίποτε νὰπαντήσῃ, καὶ ἀπεφάσισε νὰ προσηλωθῇ εἰς τὰς μεγάλας περιστροφικὰς πτήσεις, τὰς ὁποίας ἓνας ἀετὸς ἔκαμνε εἰς τὸν οὐρανόν.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν πεδιάδα, ἔπρεπε νὰ χωρισθοῦν τὸν γέροντα ποῦ ἦτο «ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ ἀδελφοῦ Εὐτυχίου», καὶ τὸν ἀπεχαιρέτισαν περίλυποι. Δὲν ἠλπίζαν φεῦ! νὰπαντήσουν τὸν ὁμιόνον του!

★

Ἡ ἀθλία ζωὴ ἤρχιτε πάλιν, σκληροτέρα ἀκόμη καὶ ἀπελπιστικωτέρα: διότι ὁδοιποροῦσαν τώρα μόνον τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας, τὸ δὲ ἄλλο ἥμισυ διήρχοντο ἐργαζόμενοι ἐπιπόνως, διὰ νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί του.

Ἐπλησίαζαν τοὺς ἐργάτας, εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ προσεφέροντο νὰ τοὺς βοηθήσουν, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τοὺς ἐπιτραπῇ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ γεῦμα... Τοὺς ὕβριζαν, τοὺς ἐσκωπταν, ἀπεμιμούντο ἐμπαικτικῶς τὴν ξενικὴν τῶν προφορὰν καὶ ὅταν τοὺς ἐδίδαν ἐργασίαν, τὸ ἔκαμναν ἀπὸ συγκατάβασιν, ἀπὸ οἶκτον,

ἐξευτελιστικώτερον καὶ ἀπὸ τὰς ὕβρεις. Κατῆλθον οὕτως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μέχρι τῆς παραλίας τῆς Γένουας, τὴν ὁποίαν καὶ ἠκολούθησαν, διευθυνόμενοι πρὸς δυσμὰς.

Ὅσακις συνήντων ὁμίλον ἀλλέων, συρόντων τὰ μεγάλα δίκτυα, τὴν τράτα ν, ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἐξήτουν ὡς χάριν νὰ ζευθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ σχοινίον. Κ' ἐτραβοῦσαν σκυμμένοι, κοψομεισασμένοι, ἠγωνίζοντο μὲ τὰ χέρια, μὲ τὰ πόδια, μὲ τὰ πλευρά, ἰδρωσαν, ἐλαχάνιαζαν ὥρας ὀκνηλῆρους· καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ αὐτοῦ τοῦ κόπου ἦσαν δύο-τρία φαράκια, τηγανισμένα εἰς λάδι ταγγόν, τὸ ὁποῖον ἔτρωγον καθήμενοι ἐπάνω εἰς τοὺς σωρούς τῶν σχοινίων.

Μίαν ἡμέραν, ἐσταμάτησαν πρὸ τῶν ἐκβολῶν μεγάλου ποταμοῦ. Τοῖς εἶπαν: — Εἶνε ὁ Οὐάρος. Ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄχθην εἶνε ἡ Γαλλία.

Ἡ Γαλλία! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννιός· σὰ νὰ λέμε, κοντεύουμε νὰ φθάσωμε 'στὴ Βρετάνη!

"Ἄλλ' ὁ Βαλεντίνος κυττάζει μακρὰν, πρὸς τὰ τεῖχη μιᾶς πόλεως, ἐπὶ τῶν ὁποίων κυματίζει σημαία λευκή. Εἶνε ἡ σημαία τοῦ Βασιλέως! Αἰσθάνεται ἀναζῶσαν τὴν παλαιὰν του υπερηφάνειαν, φρίσσουσιν, φάλλουσιν ἀκόμη μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του, τὴν βεβαρυμένην ἀπὸ τὸ αἶσχος. Καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε, ὁ βαρύνων Κερκόξ ἐξάγει τὸν πῖλον, τὸν ἐλσεινὸν πῖλον τοῦ ἀλήτου, καὶ χαιρετᾷ μακρῶς τὰ κρῖνα, τὸ βασιλικὸν ἔμβλημα.

Νὰ εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν, διὰ τὸν Βαλεντίνον καὶ τὸν Γιαννιόν, ἡ ζωὴ δὲν ὑπῆρξε καλλιτέρα εἰς τὴν Γαλλίαν παρὰ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ἄλλ' ἐδῶ τουλάχιστον ἔπαυσαν νὰ τοὺς ὕβριζουν. Οἱ χωρικοὶ τῆς Προβηγγίας, λιτοὶ καθ' ὑπερβολήν, ἐπλήρουν τὴν ἐργασίαν τῶν διὰ τροφῆς ἀνεπαρκοῦς καὶ ἐλσεινῆς, ἀλλὰ τοῖς ἐφέροντο μ' εὐγένειαν καὶ τοὺς ἔκαμναν νὰ νηστεύουν εὐθύμως. Τὰ ἀγροτικὰ αὐτὰ γεύματα, ἀποτελούμενα ἀπὸ μαῦρον ψωμί, ἀπὸ ἐλῆες καὶ ἀπὸ κρομμύδια ὠμά, ἠρτύνοντο μὲ τραγούδια, μὲ ἀστεία καὶ μὲ χαριτολογήματα. "Ω, πόσον ὀλίγη διάθεσιν εἶχαν διὰ τέτοια οἱ δύο δυστυχεῖς φίλοι μας, καὶ πόσον ἡ γενικὴ ἐκείνη φαιδρότης ἐπηύξανε τὴν πικρίαν τῶν μυστικῶν τῶν διαλογισμῶν!

Ὁ Γιαννιός, ἀνεβασμένος εἰς ἓν μεγάλο ἐλαιόδενδρον, ἐγύμνονε τοὺς κλώνους, ὁ δὲ Βαλεντίνος ἐδέχετο τὴν βροχὴν τῶν μαύρων καρπῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ μέσα εἰς τὴν ποδιάν του. Προσεπάθει νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι τοιαύτη ἐργασία, σχετικὴ πρὸς τὴν γεωργίαν, δὲν ἦτο ἀνάρμοστος δι' ἓνα εὐγενῆ· ἀλλὰ μολοντοῦτο, ἡ σκέψις αὕτη δὲν τῇ ἐδίδε καμμίαν παρηγορίαν.

Ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα ἐλαιόδενδρα ἀντηχοῦσαν γέλια καὶ τραγούδια. Ἀπὸ

τοῦ ὕψους τῶν κλάδων, τοὺς ὁποίους ἐσειον ζωηρῶς, τὰ παιδιὰ καὶ τὰ κορίτσια ἐτραγουδοῦσαν εὐθυμα τὸ παλαιὸν τραγούδι τῆς Μαργαρῶς:

«Μαργαρῶ, ἂν γίνης ψάρι τοῦ γιαιλοῦ, ἐγὼ θὰ γίνω ψαρᾶς καὶ θὰ σε ψαρέψω.

«— Ἄν γίνης ψαρᾶς, ἀπαντοῦσαν ἔπειτα αἱ μελαγχροιναὶ Προβηγγιαναί, ἐγὼ θὰ γίνω πουλάκι τοῦ ἀγέρα καὶ θὰ πετάξω...

«— Μαργαρῶ, ἂν γίνης πουλάκι τοῦ ἀγέρα, ἐγὼ θὰ γίνω κυνηγὸς καὶ θὰ σε κυνήγησω.

«— Ἄν γίνης κυνηγός, ἐγὼ θὰ γίνω σύννεφο τοῦ οὐρανοῦ καὶ θὰ σου φύγω...»

Αἱ ἡχηραὶ στρόφαί τοῦ ἐγχωρίου ᾄσματος, αἱ διαυγεῖς καὶ μεταλλικαὶ φωναὶ

τῶν Προβηγγιανῶν, ἐγέμιζαν ἀπὸ εὐθυμίας ὅλην τὴν μεγάλην ἠλιόλουστον πεδιάδα, ἐπὶ τῆς ὁποίας αἱ ἐλαῖαι ἐξέτεινον τὴν φρίσσουσιν καὶ ἀργυρόστικτον σινδόνα τοῦ φυλλώματός των. Ἦτο ἐορτὴ θορυβώδης, φαιδρότης αὐξάνουσα ὁλονὲν καὶ προχωροῦσα μέχρι τῶν κυανοχρόων βουνῶν, τὰ ὁποῖα ἐφραττον τὸν ὀρίζοντα.

Καὶ μόνον, εἰς τὴν γενικὴν χαρὰν, τὸ δένδρον ὅπου εἰργάζοντο οἱ δύο φίλοι μας, ἔμενε μελαγχολικὸν καὶ χωρὶς τραγούδια...

Πρὸς τὸ ἐσπέρας, ἀντήχει ὁ αὐλὸς καὶ τὸ τύμπανον. Ὁ ὁμιλος τῶν νεαρῶν ἀγροτῶν ἐχόρευε τὴν τρελλὴν φαντασίαν.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ'.

Ὁ Ἀσπροῦλης καὶ πάλι κουτσαίνει. Εἶτε ἀπὸ τὸ βρόντο ποῦ πήρε, εἶτε ἀπὸ τὴν ἐξαφνικὴν ψυχρολουσίαν, εἶτε ἀπὸ τὸ φόβο του — ὅ,τι θέλεις πές, καὶ ἀφοῦ ἀκόμη στέγνωσε 'στὸν ἥλιο, δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ 'στὰ πόδια του.

Ὁ Γιαννάκης μας δὲν ἀκούει λόγια... Τὸ καθῆκόν του θὰ κάμῃ σὰν καλὸ παιδί καὶ σὰν καλὸς βοσκὸς ποῦ εἶνε. Ἔτσι, πιάνει τὸν Ἀσπροῦλη ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τον φορτώνεται 'στὸν ὠμό του.

Ἀρχίζει νὰ βραδυάζῃ. Τὰ πρόβατα καὶ οἱ μικροὶ βοσκοὶ θέλουν νὰ γυρίσουν 'στὸ μανδρί, 'στὸ σπίτι. Ὁ Γιαννάκης, καθὼς εἶνε φορτωμένος, δὲν μπορεῖ νὰ προσέχῃ καὶ τὰ ἄλλα πρόβατα. Ἀλλὰ ἡ Μάρω καὶ ὁ Φουντουκὸς εἶνε ἀρκετοὶ γι' αὕτη τὴ δουλειά, καὶ τὸ κοπάδι γυρίζει 'στὸ μανδρί, καὶ οἱ μικροὶ βοσκοὶ γυρίζουν 'στὸ σπίτι, χωρὶς νὰ τοὺς συμβῇ κανένα κακό.

Ἔτσι, ὁ Γιαννάκης, ἡ Μάρω καὶ ὁ Φουντουκὸς ἐξακολουθοῦν νὰ βγάζουν κάθε μέρα τακτικὰ τὸ κοπάδι, καὶ νὰ το πηγαίνουν 'στὸ λειβάδι νὰ βόσκη.

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΩ

λάμν τοῦ Πειραιῶς μετὰ τὸ Πράσινο Χαδιᾶρι, Μινώταυρον, Δωρητὴν Ὁρείρων, Παταχὸν Παρόντα καὶ Ὑπουργὸν τῶο Πορτικῶν — ἡ Πειραικὴ Νδὲ μετὰ τὴν Ναυτοπούλιν τῆς Κρατῆς, Ναυτοπούλιν τῆς Ἀνδρῶν, Ποιμενίδα τοῦ Παραχαϊκοῦ, Θερμὴν Βροχὴν καὶ Κωηλάτιδα Κύθρον — ὁ Στάνλεϋ μετὰ τὸν Εἰκοστὸν Αἰῶνα, Κρεόλην καὶ Σὶρ Λά-Φαλουά — ἡ Μέλισσα τοῦ Τμητοῦ μετὰ τὸν Χαλκιδέα Λιμοκοτόρο, Στραχωμένον Πορτικόν, Ἀγρὸ Περιστεράκι, Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας καὶ Ναυτοπούλιν τῆς Ἀνδρῶν — ἡ Λάτρις τοῦ Ὁραίου μετὰ τὸ Μεγεδεδένιον Μπουκετάκι, Τρεμοσθδρον Ἀστέρη, Μόνωσιν, Ἐκάτην καὶ Τσιγγαρέλλαν — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος μετὰ τὴν Ἀθάαν Καρδιαν, Ζωηράν Ὑπαρξιν, Κρόταλον, Κῶμα τοῦ Δονράθως καὶ Τραγιάσχα — ὁ Δωρητὴς Ὁρείρων μετὰ τὴν Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν Ἐρυθρὸν Νέφος, Ἐλπιδοφόρον, Λόρδον Βέρωνα καὶ Βικτωρα Οὐγγῶ — ἡ Κόρη τοῦ Στρυμῶτος μετὰ τὸ Θεσσαλικόν Ἀνθος, Βαγίλισσαν τῶν Αἰθέρων, Πασιμαχόν, Πότος Εἶμαι καὶ Μή μου Ἀπτον — ἡ Νύμφη τοῦ Σηκουάνα μετὰ τὴν Κωηλάτιδα Κύθρον καὶ Κεντρί — ἡ Ναυσικῆ μετὰ τὴν Ζουρλοροκέταν, Μή μου Ἀπτον, Χλόην τοῦ Κηφισοῦ καὶ Ἐρυθρὸν Νέφος — ὁ Πασιμαχος μετὰ τὸ Τσιριμπιριπίμ, Ἐρυθρὸν Νέφος καὶ Δωρητὴν Ὁρείρων — ἡ Ἰδανικὴ Γλυκύτης μετὰ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος — ὁ Κλάδος Ἐλαίας μετὰ τὸ Κεντρί, Ἐσμεράλδαν, Τρεμοσθδρον Ἀστέρη, Αἰ-Αἰ-Χὰν καὶ Μέλλοντα Δόκιμον — ἡ Ποιμενίς τοῦ Παραχαϊκοῦ μετὰ τὸ Σηλήλαιον Δοξαπατρή, Ἐρημίτιδα, Μυστηριώδη Φύσιν καὶ Ἀλσος τῆς Κηφισοῦ.

Εἰδοποιουῦνται οἱ καθυστεροῦντες τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, ὅτι ἂν δὲν ἀποδώσουν τὰ ὀφειλόμενα τετράδια, δὲν θὰ ἴδωσι τοῦ λοιποῦ δημοσιευομένας προτάσεις τῶν περὶ νέων ἀνταλλαγῶν. Κατὰ τὸ ληφθὲν γενικὸν μέτρον, τώρα δημοσιεῖνται αἱ προτάσεις μόνον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν ὀφείλουν κανὲν τετράδιον.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : Ἀμαρυλλίδα (ποῦ κάθε Δευτέρᾳ ἐννοεῖ νὰ μου γράψῃ, ὅση δουλειὰ κι' ἂν ἔχη, ὅσο κρῦο καὶ ἂν κάμῃ) Κεφαλὸβρυσον, Πότος Εἶμαι (ἡ χάρις σου ἔγιγε) Νύμφην τοῦ Σηκουάνα ([ΕΕ] εὐγε διὰ τὴν ὠριστάτην ἐπιστολήν· πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ μου ἔγραψες συχνότερα) Ναυσικᾶν (ὄχι, δὲν ἐλήφθῃ ἡ προηγουμένη ἐπιστολή σου· πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ σημερινή) Πασιμαχόν, Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου, Ἑλληνικὴν Σημαίαν (ἐφρόντισα, καὶ πιστεύω νὰ λαμβάνῃς τώρα τὸ φύλλον τακτικῶς) Ἀρχικαλαμπουριστήν (ναί, ἦτο μὴ πληροφορία ἀμφιβόλου εὐφρίας, τὴν ὅποian δὲν ἐδημοσίευσας· εἰς ἄλλην σου ἐπιστολήν ὅμως ἦνρα ἄλλην, ἐξυπνοτάτην, καὶ τὴν ἐδημοσίευσας εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον· ἐκ τούτου ἡ ἀπορία σου) Ἰδανικὴν Γλυκύτητα (ἐγέλασα κ' ἐγώ. . .) Σμυρνιακάκι ([Ε] κρῦον εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ· ἀλλ' αὐτὰ που γράφεις τὰ εὐρηκα θερμότερα καὶ ἄξια τῆς πρὸς με ἀγάπης σου· σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον ποῦ ἐζήτησες) Λάτριδα τοῦ Ὁραίου, Κλάδον Ἐλαίας, Πίθηκον τοῦ Βορρέου (προσπάθησε νὰ παρηγορηθῇς· τώρα, μετὰ τὴν παράτασιν τῆς προθεσμίας τοῦ Ἑσπεθώματος) Ποιμενίδα τοῦ Παραχαϊκοῦ (ἔστειλα) Σημαίαν τῆς Ἀρίας Ἀκύρας (πῶς διεσκέδασες εἰς τὸ ἀπὸς-μὲν) Ἐρυθρὸν Νέφος ([ΕΕΕ] δι' ὅσα ὥραϊα γράφεις περὶ τοῦ ἐγγλήματος τῆς «Δορελάου» καὶ τῆς Καλλ. Ἐκθέσεως) Σμυρναϊκὸν Κόλλιν, Ζαππίδα ([ΣΕ] διὰ τὴν ὠριστάτην ἐπιστολήν· λαμπρὰ ἡ συλλογὴ τῶν Π. Πνευμάτων, ἀλλὰ δὲν συμφώνῃ μετὰ ὅσα γράφεις σχετικῶς μετὰ τὴν φίλην σου· οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον ἀπειναντίας «ὁμοῖος ὁμοῦ ἄει πελάζει») Ὁβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας (μὰ ποῖα εἶνε αὕτη ἡ

μικρὰ Βιλελμῖνα;) Τρόταρ τοῦ Εὐρίπου (νὰ ἔλθῃς καὶ νὰ μὴ σε ἰδῶ ἡ κρίμα!) Ἡρώϊδα τοῦ Ζαλόγγου (Βραθεῖόν σου ἔστειλα) Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου (ἐπίσαι) Ἀναυρον (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὴ) Μέλανα Ἀδάμαρτα (ἡ περὶ ἡ· μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητρία) Χειμωνιάτικον Ἥλιον (ἔστειλα) Κάκιαν (δὲν πειράζει· φθίνει ποῦ ἔγινες καλὴ) Μαύρην Χλόαν (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἔγκαιρον ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς· πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπητῆς μας φίλης!) Ἐπιμελὴ Μαθητριά (ἐλπίζω, ὅτι οἱ «Μικροὶ Βοσχοὶ» θὰ σου ἀρέσουν πολὺ· μὰ γράφε μου λοιπὸν συχνότερα) Ἐξόριστον Ναπολέοντα, Σὶρ-Λά-Φαλουά (ἐλήφθῃ) Ζωργίλιν (ἔστειλα) Ἀγγελικὴν Γιοθανάκη, βεβαίως τὸ Δελτίον τῆς Ἐγγραφῆς δὲν εἶνε ἀπαραίτητον) Φιλοπάτριδα Ἰάδα (εἰς τὸ προσεχές) Πέτρην Σκαρδάλου κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Νοεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Ἰανουαρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἡπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῇ Γραφῇ μας εἰς φακέλλον, ὃν ἕκαστος περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

563 Συλλαβόγριφος.

Εἰς ἐδραῖος διαβασμένος θὰ φυτρώτῃ μεσ' σ' ἡ [μέση

Ὅταν τις εἰς δύο γέλια ἐν τετράποδον προσθήσῃ. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου

564 Στοιχειόγριφος

Σὰν ἔχω τὸ κεφάλι μου εἶνε οἱ νεκροὶ κοντὰ μου. Καὶ με βελόνα, ἡκέφαλο, θὰ κάνω τὴ δουλειά μου. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαίδος

565 Τονόγριφος.

Εἶμαι φυτὸν εὐώδες, σάρεσει ἡ μυρωδιά μου, Ἀλλὰ μὴ με πειράξῃς, ὅσο με στὴ δουλειά μου, Διότι ἂν θελήσῃς νὰ με ὀδυνοῖσιν, Πολὺ θὰ με φουρκίσῃς. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

566 Δικτυωτόν.

1. — Εἰς τὴν ράχιν μου ἐπάνω βάρος ἀρκεῖν [σχήνω.
2. — Εἶμαι λέξις τοῦ προσώπου ἑνα μέλος παρὶ [στώσα.
3. — Νὰ σε κάμω νὰ λυπῇσαι ἐγὼ πάντα κα- [τορθώνω.
4. — Γὰ νὰ μέγῃς, πρέπει νάχῃς τὰ μυαλά σου [τετρακόσα.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

567. Κεκρυμμένη γωνία.

1. — Τίγρις εἶνε ποταμὸς καὶ θηρίον.
2. — Ὁ Γιώργος ἀγαπᾷ νὰ ψεύδεται, μολογόντι τόσας φορὰς ἐπεπλήχθη ὑπὸ τῶν γονέων του.
3. — Ὁ Λούκοιλος ἦτο λίαν λαίμαργος.
4. — Εἰς τὴν πλατεῖαν σήμερον παιανίζει μουσική.
5. — Πίνδος εἶνε ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

568. Μωσαϊκόν.

Ἡ Μενεξεδένια καὶ ὁ Σκανδαλίστης. Μανδρινόφραγος, Νέμος καὶ ἡ Σκνίπα. Ἀπὸ τούτους ὄλους ἑνα γράμμ' ἂν πάρῃς, Ξεύρεις τί θὰ κάμῃς; στὸ νερὸ μὴ τρύπα! Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

569. Μαγικὴ Εἰκόνα.

— Τί ἔπαβες, παιδί μου, καὶ εἶσαι ἔτσι φοβισμένος; λέγει ὁ κ. Μ πρὸς τὸν μικρὸν υἱὸν του Ὁρέστην.

— Νά, μπαμπά... εἶδα ἑνα πράγμα... ποῦ μ' ἐπρόμαξε πολὺ... μὰ πάρα πολὺ.

— Καὶ τί ἦταν αὐτὸ τὸ πράγμα;

— Νά... θαρρῶ... πῶς εἶδα... ἑνα... ἑνα... Δυστυχῆ Ὁρέστη! ὁ φόβος σου δὲν σφίγγει νὰ ὁμιλήσῃς!... Τόσες φορὰς σ' ἐσυμβούλευσα νὰ μὴ φοβάσαι καὶ σὺ... τὰ ἴδια!

Μὰ τί εἶδες, τί σου ἐφάνη ὅτι εἶδες; Ἀλήθεια, τί του ἐφάνη ὅτι εἶδε; Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

570. Παίγνιον.

Ἡ ἐκμηδένισις τοῦ πέντε. — Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ διαταχθῶν τὰ πέντε αὐτὰ γραμμάδια, ὥστε νὰ σημαίνουσι μὴδέν; 1 1 1 1 1

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

571. Τριπλὴ Ἀκροστιχίς.

Λάβε τὰ πρῶτα γράμματα λέξεων μερικῶν Νὰ κάμῃς ἑνα κύριον ὄνομα ἀρσενικόν. Νῆσός τις μετὰ τὰ δεύτερα εὐκόλα σχηματίζεται. Καὶ μετὰ τὰ τρίτα βασιλεὺς ἀρχαῖος ἐμφανίζεται.

1, Ἄνθος· διατηρούμενον πολὺ. — 2, Σκάφος· μικρὸν. — 3, Δένδρον τοῦ βουνοῦ. — 4, Φυτὸν ἀνερπυτικόν. — 5, Σύνδεσμος. — 6, Οἰκίακὸν σκευός.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

572. Φωνηεντόλιπον.

δς - σγς - μνς

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαίδος.

573. Ἰνδικὸς Γρίφος.

K4 (ἐπίθετον) x6 (οὐσιαστικόν) x4 (ἐπίθετον) w2 (οὐσιαστικόν.)

Ἐστὶν ὑπὸ Γερασίου Καρσουλάνη.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ ὅλου 39

442. Πλίνθος (πλὴν θῶς) — 443. Φολή. — 444. Αἰόμ. Δίμα.

445. ΓΗΡΥΟΝΗΣ 446. Οὐ θέμις ψεύδε-

σθαι. — 447. 5x6 :

3-4 +2+1-7+

ΛΑΟΔΙΚΩΝ 8x9=90. — 448.

ΜΣ ΡΗ 450. 1. Σκότος κό-

Μ Ι

Ω Ι

Ν Ν

δς, σός, σᾶς, μᾶς, μά, ἄμα, ἄρα, Ἡρα, ἦρ,

ἀήρ, Ἀσὴρ, ἀστήρ. 3. Ἀστήρ, Ἀσὴρ, ἀήρ, ἦρ,

Ἡρα, ἄρα, ἀρά, ἀλλά, ἀλλᾶς, ἄλας, ὄλας, ὄλος,

ἦλος, ἦλιος. — 451. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Τ

σχηματίζεται ἡ Μεσοστιχίς : ΜΕΜΦΙΣ (τοΜο-

κτεῖς, ἀτΜός, τάΦος, τεινω, τόΣος.) — 452.

Ἀδικωμάζωματα διαβολοσκορπισματα. — 453.

Κάλλιστον ἡ παιδεία κτήμα βροτοῖς.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δι τοῖς συνδρομηταῖς μας λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ σὺ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληρόνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀντὶ Ἑλληνικῶν ἢ Κρητικῶν γραμματοσῆμων προσφέρονται σπάνια ξένα. Ἀπευθυντέον : Γεώργιον Ι. Τρακάκη, ὁδὸς Ἀθηνῶν 16 Πειραιᾶ. (B-77)

ΤΟΜΟΙ

“ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ”

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς : 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)

πρὸς ὄραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθῆναις, πρὸς ὄραχ. 1, 10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσόν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἐξῆς : 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2, 50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἄπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5 : τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὃν ἕκαστος τιμᾶται : Ἀδετος φρ. 3. — Χρυσόδετος φρ. 6.

ΤΟΜΟΙ 3 : τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὃν ἕκαστος τιμᾶται : Ἀδετος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.